

alaca

fanzin

mart-nisan
24'

-Gökyüzünden Öpücük-

Biz, yaşamın kancasına takılmış, kahkaha çorbası içen ruhlarız. Kelimeler, aklımızı metropolün bağrından çeler. Gönlümüzün tarlasındaki çiçeklerimizi sulamaya koyulur, tohumlarımızı ekecek dallar ve budaklarla çevrili ormanlar ararız. Yazmaya sıvadık kollarımızı, kelimimizi süslemeye geldik. Canlarımızı sermeye göründük birkaç cümle üstüne. Toprak, gözyaşlarımızı kurutmadan, bir yenisini akıtmaya koştuk. Kendimize ara sokakları ve kara kuşları vadettik. Bir başkasına dikilmeyen yalnızlığımızı, muzipliğimizi ve her şeyimizi buraya yama ettik. Doymadan göçüp gideceğimiz bu dünyaya, bir çift şiirimizi, üç beş hayatımızı ve yırtılmış hırkalarımızı bırakarak göçelim istedik.

İlk önce, kedili sokaklara, sonra saman kâğıtlara ve oradan da gençliğimizi soyduğumuz renkli bulutlara uçuyoruz. Elektrik direklerine konuyoruz tüm benliklerimizle. Paradokslarda ve çelişkilerde deviniyoruz. İçimiz büyük bir sarılmak yumağı, oraya bekleniyorsunuz. Sizlere göğün yüzünden öpücükler getirdik. Yaşamın kuyusunda, her yeni gün, sorulara, şiirlere ve utamlara! "Tüm yıldızları biz toplayacağız gökyüzünden."

-Oyun/Mat-

(...)

gölmeyin bize gölmeyin yaşamak ne ki
satranç oyunu mu köşe kapmaca mı her neyse
her neyse hele bir size gelsin sıra bir kör olun
hani ya yok mu bir mat olsun şahlar

o zaman tüm köşeleri kapıcaz
tüm yıldızları biz topluycaz gökyüzünden
çingiraklı şeytanlara tısss diycez bir bir
bir bir cimbızlıycaz kötölükleri ellerinizden

o zaman her yanımız yıldız dolucak
ışıl ışıl aydınlanıcak gözlerimiz
iyiliğe açılacak ellerimiz en büyüğe en yüceye
ve şükürler diliycek düzene ellerimiz

-Arkadaş Zekai Özger

-Pamuk Şeker Kataraktı-

bir dev, kocakarı gününün içinde
kırk kırkayaklı, kısırlarla dolu bir zamanın tefinde.
tüm devler, kaçıklar ve hırsızlar olarak yargılandık;
kararları boynumuzun sallandırılmasınaydı

sesi yankılanan bir tilki var kendi kavağında
kendi kavağını yakan biri daha var tilkinin yumağında.
sizin bildiğiniz aşktan kokmam ben
bildiğimden emin olmam, korkarım.
geceler kaçırır beni biraz eterle
bir gözyaşı pınarından.
faili meçhul bir çocuğun sevinci buldu tilkiyi
sokakta yürürken sekti, katlanmak için.
tezatlıklara doğmuş bir neslin kelamıyız.
çelişkiler serimlenir ruhumuzun midesinde.
bir filme konuk oldu hayatım bütünüyle
ve ölümü seven ve ölmekten korkanların resmine.
bir paçavra kopardık yüzümüzden
yamadık birbirimizi birbirimize.
gözümüzün altındaki torbalar sağ olsun
karşısındayız yargıçların ve antisizyiz peygamberlerin.

geceye güve kelebekleri bıraktı yumurtalarını
buğu indi sersem gözceğizlerime.
yine aynı yatak, yine aynı masal
gözler açık, etraf simli ve ruhlar paspal.
kalbimin en orta parçasını hediye etmek için söktüm
şimdi kayıp bir mücevherat kendisi.

göz kulak ol bana Bragi, üfle bana.
çünkü, herkes bilir ki:
yaşamak öldürür, şimdilik.

.

.

.

Şimdilik

-Cuervo

-Malta'dan Sürgüne-

Sıkmadan dişlerimi kırarcasına
boşluğu bağrımda hissetmeden
omuzlarımdaki yükü üleşecek kimseyi sormadan
kapatmadan kulağımı soytarıların alaylarına
kaytak kimselerin yeminlerine aldırmadan
dayanmak istiyorum,
meylimi çarmıha geren halkıma.
Eylemleri,
tenekeden kutu evler üzerinde alkış tufanı
rey verilen efendilere
ve kurtarıcı Musa'yı kışkındıracak
dua seromonisi rabblerine.
Paul Lafarge söylemlerinde haklı,
piramidin köleleri halkımdan daha isyancı!
Yükselirken göğsü halkım, kabir tahtalarını yararak fırlıyorum
göğüslerinden, efendilerin göğüslerine doğru.
İlerisinde cephenin Malta'dan sürülen başıbozuklar duyuyorlar, geride
efendilerden arda kalan lokmaları afiyetle indiren köpeoğluların
yutkunmalarını.
Savaş hiç olmadığı kadar korkunçlaşıyor, hıyanetin ablukası altında.
Bir avuç başıbozuk, kahpe selinin önüne bent çekiliyor.
Fikrinin dehşetengiz endamından göğsü titriyor
Fakat göğsün altındakilerin yüzlerinde, zavallı gülümseyişi
kulluğun.
Aldırmıyorlar, yaşamının yegâneliğini çalan hırsızların tıkırtılarına.
Kavgamız, dağların hakkından gelen Ferhad'ın hırısıyla
efendilerin bal şelaleli cennet düşlerine azap olacak
kıldan ince kılıçtan keskin sırata değin.
Ve o gün ki gelecek, imanımın aksine

uğruna ecele merhaba dediklerim, bu kavgayı
konuşmayacak zira sanısına kapıldığı tokluğun
şehvetiyle, zelzele altında kalan insanlığımızın gölgesinde
kestirirken tüm alıklığıyla, hülyalarını biatla besleyecek
yavukluları inlerken efendilerin kahkahalarında.
Tarih bunu da yazmayacak.
Aynı sofraya oturmanın gururu üzerinde
efendilerin çanağına yayılmakla meşgul yazıcılar.
Gömlek ne ateşine anlam verebilmiş ne içindeki sarsak bedene.
İhtirasla bilenmiş kör gözlerim elbet görüyor bu kalpazanlığı da.

-Ömer Burak Erimhan

Kaybedenler Kulübü (2011)

-Patlıcan-

Sabah lavaboda yüzümü yıkarken aynada bir patlıcan gördüm. Arkama, önüme, sağıma, soluma baktım; aynaya yansıyacak bir patlıcan etrafta yoktu. Aynayı sildim, tekrar baktım. Görüntü yine patlıcandı. Eğildim, gövdeme baktım, gövdem mor bir patlıcan olmuştu. Gövdeme çimdik attım, mor kabuğum soyuldu. Böyle şeyler uykuda olurdu ama ben yeni uyanmıştım. Koşarak yatak odamdaki boy aynasına baktım. Dolma olmak için ince, kızartmalık içinse kalın bir patlıcan olmuştum. Aynanın karşısına diz çöküp, yeni imajımı seyrettim. Acaba psikolojim mi bozulmuştu da kendimi bu şekil görüyordum. Evde de kimse yoktu ki nasıl göründüğümü sorayım. Ne yapsaydım, tekrar uyusam, uyandığımda her şey normale döner miydi? Yatağa uzanıp, yorganın içine girdim. Uykum yoktu. Her şey normal olsaydı, bu gün savcı beylerin evini temizlemeye gidecektim. Gitsem miydi acaba? Herkesin beni patlıcan olarak gördüğü ne malumdu ki belki sadece ben böyle görüyordum. Gitmesem, beni bir daha ev temizliğine çağırmazlardı. Yarın misafirleri gelecekmiş. Evi bir iyice temizlemeliydim. Hem gitsem zaman geçer, böyle patlıcan patlıcan oturmanın kimseye bir faydası yoktur. Belki sadece kendime böyle görünüyordumdur. Buzdolabından bir bardak süt alıp, mikrodalgada ısıttım. Masanın üzerinde duran kurabiyelerden yiyip, ılık sütü içtim. Allahtan yiyip içebiliyordum bu da bir şey. Kollarım ve elim insan

gibiydi. Bacaklarım ve ayaklarım da insan gibiydi. Gövdem mor patlıcan, kafam da yeşildi.

Herkese nasıl göründüğümü bilmediğim için dışarı çıkarken uzunca bir ceket giyinip, kafama da şapka takıp, çıktım. Kamuflajım fena olmasa da sokaktaki ilk adımlarımda bir çocuk parmağıyla beni gösterip bağırdı:

- Anne bak! Bir patlıcan dedektif gibi giyinip, gezintiye çıkmış.

Parmağın gösterdiği yere bakan anası:

- Hee gızzz bir baldırcan dolanıyor buralarda. Halden mi kaçmış ne?

Onu duyan ihtiyar bir adam bana doğru bakıp:

- Bir balcan ortalıkta geziyor. Hep bu kadınlar, kızlar ortalıkta çıplak çıplak geziyor. Başımıza görülmelik işler geliyor. Daha neler göreceğiz, neler. Deyiverdi.

Sokağın tepkisinden anladım ki herkese de patlıcan gibi görünüyordum. Elim ayağım titredim. İnsanların beni incelemek adına orama burama dokunmayacağını bilsem kendimi olduğum yere atardım. Ama biliyordum ki kendimi kaybetsem başıma iyi şeyler gelmeyecek, dik durdum. Söylentilerin benimle ilgisi yokmuş gibi yürümeye devam ettim.

Kısacık zamanda beni görenlerin, görmeyenlere gösterdiği bir kalabalık oluştu. Yürümek imkânsızlaştı. Kalabalık beni ortasına almıştı. Kimisi benim dolmalık olacağımı, kimisi de kızartmaya daha uygun olabileceğimi konuşuyordu. Kalabalığın içerisinde cüretkâr bir adam, burnuma dokundu. Bu dokunuşu savuşturmazsam başkalarının daha da ileriye gidebileceğini düşünüp, elimdeki çantayı hışımla kafasına indirdim.

- Batlıcan dellendi la! Deyip kaçmaya başladı.

Bir başkası:

- Bu adam ya, vallaha adam. Kamera şakası yapmak için böyle giymiştir. Dedi.

Her kafadan bir sesin geldiği kalabalığı susturmak için bağırdım:

- Telaş etmeyin arkadaşlar, manav açılışı için böyle kostüm giydim. Her şey yolunda, izin verin yoluma gideyim. Diyebildim.

Sabahtan beri ağzımı ilk defa açmıştım. Neyse ki sesim beni terk etmemişti. İkna olan kalabalık yolu açtı. Kalabalığa el sallayıp gülücükler atarak otobüs durağına yürüdüm. Dış görünüşüme açıklama getirebilince, bana da özgüven gelmişti. Kendimi gizlemekten vazgeçmiştim. Ben kendimi gizlemeyince insanlar yine bakıyordu, fakat üzerimdekini kostümmüş gibi düşünüyorlardı. Otobüste fotoğraf çektirenler bile oldu. Büyük ilgi görüyordum. Her ilgiyi de güler yüzle karşılıyordum. Otobüste yanıma yaklaşan genç bir delikanlı:

- Patlıcan abla, biz de çocuk tiyatrosu yapıyoruz, bize katılmak ister misin?

- Tabii ki. Dedim sevinçle.

Bana fırsat doğmuştu. Patlıcan olmanın faydaları da vardı. Çocukluğumdan beri kendimi sahnelerde hayal ederdim. Gerçi bu hayalde, güzel elbiseler giyinip, kollarımı seyirciye doğru açmış olurum ama olsun sahnede olayım da varsın patlıcan olayım.

- Bu gün bir manavın açılışına gideceğim de ilk fırsatta sizinle bu konuyu konuşalım. İletişim için telefon numarası yazar mısın? Dedim
- İlk fırsatta görüşmek dileğiyle. Diyen çocuk küçük bir kâğıda telefon numarası yazıp elime verdi.

Otobüs temizlik yapacağım evin sokağına gelmişti. Durakta indim, eve doğru yürüdüm. Binaya girdim. Savcının evinin kapısını çaldım. Karısı karşısında bir patlıcan görünce, şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi oldu.

- Oyyy bu ne, bismillah. Diyebildi.
- Benim yahu, Firuze, temizliğe geldim, kostümüm güzel olmuş mu? Dedim.
- Allah canını almasın, ödümü kopardın kız. Giyecek başka bir şey bulamadın mı? Bu ne halin? Dedi.
- Aylin Abla bundan böyle çocuk tiyatrolarında oynuyorum. Ne haber? Yarın provam var, sebzeleri tanıtımla ilgili. Benim rolüm patlıcan, şimdiden role girmek için kostümle geziyorum. Çocukluk hayalim tiyatro oyunculuğu. Bu rol verilince, kostümü üzerimden çıkaramadım. Beni bu gün affet. Dedim.
- Konu komşu bir patlıcanın camlara çıktığını düşünecek ya ne yaparsan yap. Ben işe gidiyorum, patlıcan hanım.

Deyip, gülümseyerek dışarı çıktı Aylin Hanım.

Derin bir nefes alıp, mutfığa koştum. Kendime neskafe yaptım. Olanları anlamasam da iyi toparlamıştım. Sokağı seyrederek yudumladım, kahvemi. Hızlıca içip, işe koyuldum. Aylin Hanım neyse de savcı bey gelmeden, işi bitirip çıksam iyi olurdu. Savcıyı kandırmak öyle kolay değildi. Tüm insanları potansiyel yalancı gibi dinlerdi. Dinledikçe duyduğu seslere, dudak bükerek, kaş oynatırdı. Karşısındaki de anlattığı şeylerin yalan olmadığına ikna etmek için, ne diyeceğini bilemezdi. En iyisi savcının gözüne bir patlıcan olarak görünmemekti.

Hızlıca cam silmek için kovaya deterjanlı suyu doldurdum. Bezleri aldım, cam silmeye başladım. Patlıcan popuyla pencerenin demirlerine sıçramak hiç kolay olmuyordu. Hele bezi yıkamak için pencerenin demirlerine tırmanıp, tekrar inmek ölüm gibiydi. Salon camı bitince bacaklarımı açarak yayıldığım

kanepede soluklandım. Başımı karnıma doğru eğmişim ki bacak aramdan mor derimin, inip çıkarken yırtılmış olduğunu gördüm. İyice eğilip baktım ki mor patlıcan derisi yırtılmış, altından insan teni görünüyor. Patlıcan derisini iyice yırttım, gerçekten de kostümmüş üzerimdeki. O dakika hayatımın en güzel haberini almış gibi oldum. Başıma bir felaket gelmemiști, üzerimdeki sadece kostümdü. Bu kostümü nasıl ve niye giydiğimi asla hatırlamıyordum. Her şeyin eski halini almasından memnun, bir türkü tutturmuştum " onun bir sevdiği var, leyli de yar, loylu da lay loy loy loy..." eğlenceme şarkıya eşlik eden bir halay da eklemiştim. Halayım ve şarkım bittiğinde Aylin Hanım'ın bana verilmek üzere ayrılmış, kullanılmayan kıyafetlerinden bir pantolon, kazak bulup giyindim. Az önce biraz yırttığım patlıcan kostümünü de bir torbaya koydum. Kostümün yırtılan yerini dikip, otobüste randevusunu aldığım çocuk tiyatrosunda giyecektim. Çocukluk hayalimdi tiyatroda oyuncu olmak. Bir mucizeyle, teklif almıştım. Kolay mı? Savcı gelmeden işi bitirmeme gerek de yoktu üstelik...

-Zeynep Şahin

-Ratel

-Adı Konulmamış Hislerin Ad Konulmuş Şiiri-

İki dağın arasına gerilmiş
Bir hüznün sancağına benzer hayatım.
Doğduğum günden beri yastayım.
Altın tilkiler içimin oylumlarında
Güneş ışığının geceye bir sufi edasıyla
Döne döne mühür vurduğu
Bir zamanın hükmü
Mürekkep damlalarıyla mı ölçülür?
Duru mevsimler yaşanan izdihamlar
Aşkına hasbihal edilen vakitler
Turkuaz çınarların gövdelerine kazınır.
Bilirim ki bir ihya hareketidir
Rahle kenarlarında iki büklüm kalışlarımız.

Tam kırk kitaptan okuduk bu yurdu biz.
Muhitimiz bellidir bilene.
Aksa kokuludur.
Altı üstü dua...
Varlığımız lakin
Bir kara karga kadar incitici
Bir yasak elma kadar gizemli...
Dergâhımızdaki ensar
Yoldaşımızdır yolcu olduğumuz dem.
İşte o dem
Everest'e doğru uçan deli martılar gibi
Elif'in en ince kıvrımlarında
Süzülürüm ben sürünün geri kalanından ayrı
Kalan kırmızı kedileri işaret ederek
İşaret parmağım havada...

Hayatın imgesi nedir?
Nedir bir oğlak kadar doludizgin bu
Gonca işlemeleri.
Gözümün aldığıncı göz alan şuleler
Ayın büyüyen yüzüne
Yeni bir nesli hecelerken
Benim sokaklarım bir çıra gibi
Yanıp tutuşmuş bak!
Bak Ahıska gibi, Batum gibi...

Ama yakın plan çekimleri
Kırmızı beyaz sularında sahranın
Yıkıyor kumdan kalesini bir çocuğun
Şeytani bir gülüşle.
Oysa bir uyanış vaktidir bak.
Çınaraltında düzenlenen Seriyeye'ye katılma vaktidir.

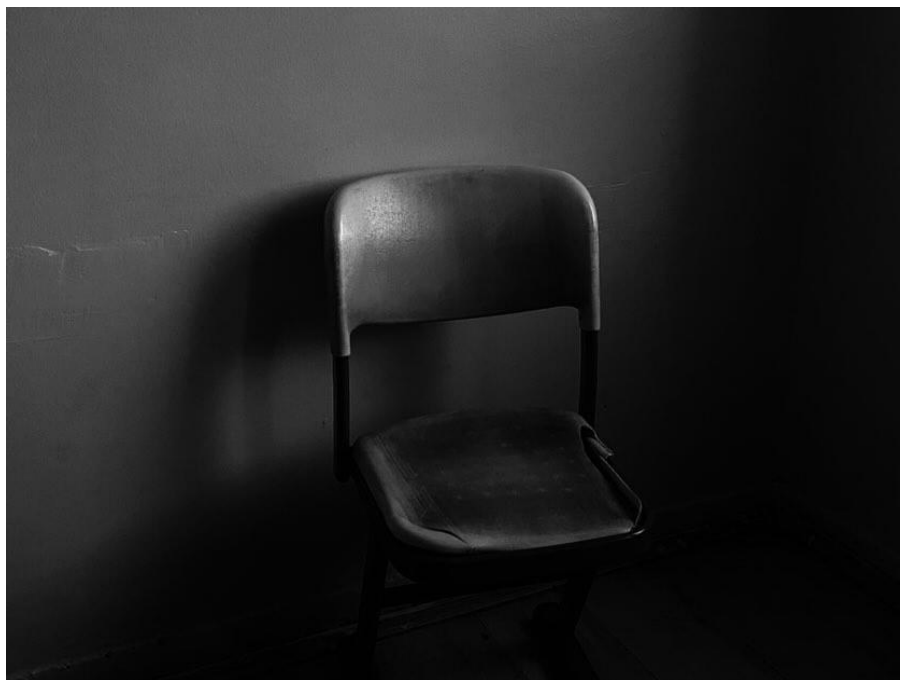
Ayrı gayrıdır vefa rahlelleri vedalar arkasından.
Ama sen yine de aldırma!
Çünkü zaman o zaman değil
Adam o adam...
Eksenı kaymıştı zira.
Bilinmez çıkmıştır, kimin paltosundan?
Nirengi noktasına ulaşınca klasik kahkahalar
Küreye ritmini veren paraflar atılır.
Zira, bu kadar kolaydır yeni insan için
Rağbet gören bu ruhi pınara yalan söylemek.

Yedi tepesinin yedisinde birden dua ettiđi
Öteki şehir bile
Kâğıdın öteki boyutunda takılı kalmış.
Küsuratından kubbemizin sıfırlandığı
Bu Doğu - Batı karmaşası
Bir kırmızı balon gibi yükseldikçe yükselen
Bir kırattır.

Allah akıl fikir versin!
Versin ki; Kafkasya dağları kadar heybetli
Bu mahfel
Asaletinden ödün vermesin güncelerinde.
Çünkü bu Semerkant esintileri
Hayalimin iskeletine kuruyor iskelesini...

Şimdi gel seninle el ele
Bir kutlu mahlas uydurup
Eşiğinden geçelim mavi göklerin.
Yılkı atlarının ulaşamadığı
Anonim nefeslerin boy verdiği
Yerlerin yüz ölçümü
Kariş kariş geçelim.

-Muhammet Baran ASLAN-

-Ratel

-Siyah-Beyaz ve Tümüyle Kırmızı-

Kurgu edebiyatının, mahsusan çizgi romanların, ortalama okuru edebi eleştiri yapmak için eline almaz kitabı. Onu gerçeklikten sıvışma, anlık özgürlük olarak görür, lakin insan doğası gereği etrafında olup bitenlerden anlam çıkarmak için önceden bildikleriyle yeni kavramlar arasında bağ kurar. Edebiyat aracılığında bu huyunu kurgunun bağlamını gerçeklik üstüne kurmakla gösterir.

Peki, alışıla gelmeyen yazmakta neye başvurur? Mahiyetinde akılsal olmayanı, yani absürt olanı nasıl akla iletebilir?

Sıradan sözlerle ortalama okurun zihninde bulunmayan kavramları var kılmak sisfos bir uğraştır.

O zaman yazarın çaresi hiciv olur. Totaliter bir yönetim altında kaleme döktüğü her sözcükle Rus Ruleti oynayan veyahut bulunduğu toplumda düşüncelerini belirtmenin bedeli sürgün olan yazarlar tarih boyunca çözüm yolunu satirik kurguda bulmuştur.

Normal sayılan her şeyden arınarak ancak düşünceleri engel olmadan, bütünüyle anlayabilir insan. Yaşamı sosyo-politik perspektif ile temele alan yazarların distopik hikâyelere olan eğilimini oldukça doğal bulurum.

Kanaatimce distopyalar imkânsız bir boyutu anlatma değil, tehlikeli derecede mümkün olan yakın geleceği ihbar etme amaçlı eserlerdir. Evet, yakın gelecek. Bu eserlerin yansıttığı geleceklerden korunmanın tek yolu onları incelemek ve ileriki nesillere kılavuz niteliğinde intikal etmektir.

Her eserin kimliği yazarı vasıtasıyla dönem ve ortamına bağlı olarak biçimlendirilir. Satirik eserler de buna istisna değildir. 1988’de yayımlandığında V for Vendetta İngiliz toplum değerlerinin en aşırı derecede yozlaşmaya uğradığı farazi bir geleceğin gösterimi olarak yorumlandığı halde günümüz standartlarında ileri görüşe sahip denilebilir.

Ayrıca bu metni yazmama ilham veren -ve sosyal medya sayfamızda gösterilen animasyon ile hakkında ipucu vermiş olduğum- Pulitzer ve Eisner ödüllü Maus çizgi romanı distopik eserlerin gerçekçiliğine mükemmel bir örnektir.

“Distopik hikayeler kurgu ise Holokost’u anlatan bir kitap nasıl distopik olabilir” düşüncenizi anlıyorum lakin olayları antropomorfik karakterler aracılığıyla anlatması onu diğer distopik eserler beraberinde absürt branşa tayin edilmesine tutarlı bir sebep buluyorum.

İlk yayınlanmasından bugüne dek sürekli sansür ile baş eden, yerinde okullar tarafından “şiddet gösterimi ” gerekçesiyle yasaklanan bu kitap aslında ailesinin yaşadıklarının olunabilecek en yalın haliyle otobiyografik anlatıdır. Ve sorun da bunda kaynaklı. Genel medyanın hedefi tüm toplumun paletine uyacak hafifletilmiş ve neticesinde kimliksiz ürün üretmektir. Buna karşılık beşerin en feci katliamlarından birini örtüksüz betimleyen Maus’ın bu anlayışa çelişkin görülmesi ve aynı konudan türetilmiş eserlere kıyasla az bilinir olması hayretinizi uyandırmaması gerek(?) . Fikrimce son söz bölümünde yazarın annesinin intiharı üzerine insanlığa karşı suçların nesiller arası etkisinin canlı bir örneği yerine gönüllere rahat konan “toplumlar arası barış umuduna” ve benzeri sloganımsı dilekler yer almış olsaydı bugün Maus’ı farklı bir ışık altında yorumlar olurduk.

-Kaybolmuş İkigai-

Sokaklar, adımlar, yüzler, yüz­süzler... Yaşam, babasına kırgın bir çocuk gibi: bütün kınıyla yakabilir her şeyi. Yaşam, annesine muhtaç bir bebek gibi: elleri avcu kilitli ve annesi olmadan bir hiç. Kahve güzel değildir çoğu zaman, bence bu dünyanın en büyük yalanı kahvenin uyku açtığıdır. Çünkü benim tek bildiğim bayık gözlerimdir ama bir yandan düşünürüm ki: benim gözlerim mi çok bayıktır, yoksa kahve hakkında söylenilenler mi yalan tufanıdır? Sanırım bunu bile bilemeyecek kadar aciz bir durumdayım. Kahve içip, simit yiyip uyumaktan başka bir vafımın olmadığını düşündüğüm yatağımdan kalktım neyse ki. Artık bir benin var olduğunu dünyaya kanıtlayacak adım seslerim yokuşlarda "tatak ve tak!" Ben n'apıyorum öğrenmek ister misin afili güzel? Hemen anlatayım, dünyanın en ücra –fakat kendini en havalısı sanan, çünkü ismi pek havalı- bir kafede oturup kahve içiyor ve simit yiyorum. Ah, tanrım. Tanrım mı? Varlığın üstüme tiksiniç dikenler batırıyor tanrım! Herkesi ayağa kaldırıp, bir gün daha yaşatmaya utanmıyor musun ya da beni de o insanların arasına katıp kendi varlığını yumuş bir peluşmuşçasına üstüme neden dayatmıyorsun? Şimdi bu ücra cafede, filinta genç, yaşamımı nasıl sonlandırabilirim sezinlemeleriyle yudumlanıyoruz. Kokuşmuş bir çöplük var ve toplumun topluluğu içinde var olma çabamız her geçen gün sarpa sarıyor.

Anlatayım sıksa kalem: sömürülmüş toprakların çölünde mi doğduk, ne bu kıtlık? Ruhumuz kıt değil haşa, sen kıtsın. Sönümleniyorsun. Büzülüyorsun.

ÖLÜYORSUN. Her gün, her gün ve her gün. Ölene kadar her gün. Ama yaşarken ölü kalmak nedir bilmiyorsun. Bütün duygularım ve garip hislerim sönümlenmiş ve büzüşmüş yatağımın kenarında, sahipsizce kıvranıyor. Ben n'apıyorum, sarı ışıklı bir spotçunun yüzümü ısıtmasıyla, üçüncü sınıf bir kahve yudumluyorum. -Ne gariptir ki kahvenin çıktığı kadim topraklar da üçüncü sınıf diye nitelendirilir.- Dünya böyle işte, sınıflar ve sınıflar ve daha çok sınıflar. Bölündüğümüz kadar bölündük, en keskin kılıcın yapamayacağı kadar ortadan ikiye ayrılmalara, uzuv kopartmalar, dil kesmeler ve daha çok falan ve epeyce filanlar.

Yırtık filelerde yaşam sürdüren barcı serserilerin de bir yerlerde bıçkın delikanlılığını sönümledi belki, evet, fakat beyaz yakalı beyefendi, beyaz yakalı kalarak can verdi. Hangisi daha inançlıydı bilinmez ama hangisinin inancı daha kuvvetli olabilir: işte bu su götürmeyecek şekilde apaçıktır.

Serseri, patırtılı sokaklara, uzun bacaklı kadınlara, Bukowski şiirlerine, hırçın distortionlara ve kuytu barlara inanmıştır. Beyaz yakalıysa sabah uyanmış ve ertesi sabah yine uyanmıştır. Ben mi, beni hiç sormasaydık iyiydi. Ne bir beyaz yakalıyım ne de bir bar gezgini. Yol düşkünü hiç değilim, Allah'la aram da süper sayılmaz. Nasıl buraya kadar gelmiş zincirsiz yaşamım belli değil. Gerçi böyle bir durum yaşanmak mı sürüklenmek mi, bu da belli değil.

Garip şekilde yazarım ben yazılarımı,-yazarım ben bu arada, unvan olarak değil de fiil olarak- yani olay örgüsü hak getire. Yaşamım da biraz böyle ilerlemiş sanırsam. Leylekler değil kargalar bırakmış beni kapı önüne. Sonra bir oda, her akşam sofrası, bir miktar kitap ve hayat. En keyifli hayat belki de. Fakat bir dava adamı olmadım ben, olmak isterken ruhum süblimleşti. Dindar olamadım, çünkü tanrılarım süblimleşti. Ne olmak istediysem o olamadım. Ama sanırım mesele, ne olmak istediğine bağlı o olmak değil de, o yolu yürürebilmek dilediğince, sonuna kadar varıp, her şeyini içinceye kadar yürürebilmek. Ben, uzun yollara gelemem ülkücü beyefendi, devrimci kardeş. Buradan bodrum on iki saat, yazın, oraya gitmeye bile varmıyor bacaklarım. Ben nasıl bir ömür aynı yolu koşarım?

Güm! İki araba tango yaptı birbiriyle. Güvercinler seslere karşılık uçuşu verdi. Herkes adamlara koştu, adamlar kendisinden habersiz. Sonradan görme eltiler bilezikleriyle nispet yaptı birbirlerine, İspanyollar Coğrafi Keşifler'i başlattı, bir Afrikalı tırmıkladı böylece madeni, Che, devrimini yaptı Küba'da,

Mao, en az kırk milyon kesti. Hayat bunlardan ibaretti, bazı sevmediğimiz katliamlar, bazı korktuğumuz katliamlar ve sevdiğimiz katliamlar. Yaşam da böyleydi neticede, hepimizin günü geldiğinde toprak olduğu bir katliam. Bazılarımız tiryakisiyiz, bazılarımız antisi ve bazılarımızsa banyodaki ördeğiyle eş değer tutuyor yaşam katliamını. Kahvemden bir yudum daha aldım. O kadar sıkılmışım ki kahveden, vasiyetimi yazayım dedim. Bir süredir na'şımın nasıl defnedilmesini istediğimi falan düşünüyorum:

- 1- Yakılabilirim
- 2- Gömülebilirim
- 3- Kadavra olabilirim
- 4- Ölememe ihtimalim

Yakılmak korkunç bence. Yani ölü birini hiç dinlemediğimiz için, ya canımız acıyorsa endişesi beni çok korkutuyor. Yakılan insan videoları izledim, belki fikrim değişir diye. Kustum. Sanırım yılından korktuğumdan daha fazla korkuyorum yakılmaktan. Gömülmek çok klişe, klişe olmasının yanında ben örümceklerden ve böceklerden de korkarım. Yakılmaktan daha iyi olsa da tercih edeceğim bir yöntem olmaz gibi geliyor şimdilik. Kadavra olmak aslında sıg bir bakış açısıyla mantıklı gelmişti, gençlerin eğitime katkıda bulunmak ve efendime söyleyeyim na'şımın ölümden sonra dahi insanlığa hizmet ediyor oluşu falan filan. "Ben yaşarken etmedim insanlığa hizmet, bari na'şım etsin ulan!" gibi bir serzenişti. Ama ben insan da sevmem, sevdiklerim de beni sevmez. Yine de en içime sinen yöntem bu gibi. Ölememe ihtimalimin olmadığını biliyorum ama aklıma geldi ve konuşmak istedim kısaca. Öldürürüm kendimi ölene kadar, uzatmaya gerek yok, bu yaşam fetişizmini anlayamadım gitti zaten.

Kafeden kalktım, yürümeye başladım bayır aşağı. İnsanlar, insanlar ve daha çoklar. Yüzleri porselen olmuş bunların, elleri çatal bıçak. Ceplerinde narsızmlarını taşıyorlar. Yukarıdan bakan porselenler. Bilgeler, dâhiler ve sahtekârlar. Burunları havada, üstenciler. Yargılamak kelepçeleri olmuş, kendilerinden olmayanı cezalandırıyorlar. Bir umut anı var, yüzümü onunla yıkamak var içimde. Sonra bir karambit çekiliyor boğazıma, porselen tarafından, ne sorgum kaldı dilimde ne de umudum içimde. Yapmaktan en

çok zevk aldığın şeyi yapamamak gibi acısı, yaşamayı yaşayamamak. Bileklerim sağlam, bir kadınınkinden daha güçsüz; kalemim içimden mürekkepli, babamın yolundan. Porselenlerle ne yapılır söyleyeyim, sirtaki, efendiler. İçi dolu olan varsa, danışmamıza bekleriz, tabaklar bizden. Birkaç adımla bir ağaca geldim. Yüzüm en çok orada yüzümdü. Kanım en çok orada kanımdı. Oturup ölmeyi bekledim ağacın kenarında. Özgürse, ölümlerden ölüm beğenen bir yaşam formuymuş insan. Ölmeyi seçtim enlemesine ve boylamasına, bir ağacın altında, güneş gözlerimi ısıtırken. Paltomun iç cebinde vasiyetim, anneme öldüğümü söylemeyin.

-Cuervo

-Cuervo

Türkiye'deki Sol Hareketler Hakkında Notlar/Bilgiler

20'ler

Bolşevik Devrimi'nin etkisi tüm dünyayı sarmıştı, büyük bir savaş geçiren Ankara Hükümeti ve İngiliz kuklası olan padişaha karşı Mustafa Suphi Anadolu sosyalistlerini örgütlemek için vatanına döndü ancak Ankara Hükümeti, Mustafa Suphi'yi tehdit olarak gördü ve halka linç ettirirdi. 29 Ocak'ta 14 yoldaşı ile şüpheli bir şekilde bir balıkçı tarafından Karadeniz sularında boğularak can verdiler.

30'lar

1930'lu yıllarda Türkiye'de Troçki'nin Stalin'in bürokrasisinden kaçıp Büyükada'ya sürgün edilmesi dışında hiçbir hareket olmadı. Troçki 4 yılda Türkiye'de önemli eserler kaleme aldı ve sakin bir yaşam sürdü. 1933'de Türkiye'den ayrılarak Fransa'ya gitti.

50'ler

İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Amerika ve Batı Avrupa devletleri, doğudaki komünistlere karşı Yunanistan ve Türkiye'ye yüklü miktarda para yardımı yaptı. Bu dönem Menderes dönemine denk gelince komünizm düşünce suçu haline geldi ve 50'li yıllarda Türkiye kapitalizm ve Menderes faşizmi altında ezildi.

60 sonları 70 başları

Paris'de üniversite öğrencileri ve üniversite yönetimi arasında uzlaşmazlık sonucu Paris sokaklarında öğrenci protestoları başladı, ardından işçiler bu protestoya destek verdi ve bu başkaldırı Paris sokaklarını aşır tüm dünyayı sardı. Türkiye de bu hareketlerden etkilendi. Türkiye'deki sol hareketler için 68 Kuşağı bir milat haline geldi. 68 kuşağı, üç fidanların, Mahir Çayan'ların, Taylan Özgür'lerin, İbrahim Kaypakaya'ların savaş karşıtı, antimilitarist ve özgürlükçü hareketi oldu. Bu hareket Amerikan destekli Menderes'in varisi olan Demirel Hükümeti'ni rahatsız etti. Deniz Gezmiş asıldı, Mahir Çayan, Taylan Özgür öldürüldü, İbrahim Kaypakaya işencekte öldürüldü. Gençleri öldürerek hareketi bitirdiklerini zannettiler ancak bu hareket mislisyle arttı ve kanlı 70'ler dönemine girildi.

70'ler

12 Mart muhtırasının ardından Türkiye İşçi Partisine dava açıldı, sendikalar kapatılmak istendi ve halk ezilmeye devam etti bunun üzerine çeteleşme ve silahlanma ortaya çıktı. Bu 10 yılda sol ve sağ mahalleri yaratıldı, üniversiteler işgal edildi, sendikalar kapatıldı, işkenceler yapıldı, büyükelçiler rehin alındı ve minimal bir iç savaş senaryosu yaşandı. Ancak 80'li yıllara gelindiğinde bu kan durmakla kalmayıp Kenan Evren yönetimindeki militarist devlet tarafından arttırıldı.

80'ler

Kenan Evren'in 'düzeni yeniden tesis etmek ve "anarşiyi bitirmek" için yaptığı 12 Eylül Darbesi'nde Türkiye'yi uçuruma sürükledi. Özal'ın kapitalist politikacılarının önü açıldı, idamlar yapıldı, Atatürk putlaştırıldı, din dersleri zorunlu hale geldi, militarist devlet öne çıktı, yeni anayasa yapıldı ve sol akımlar yok denecek kadar az seviyeye ulaştı ve sol hareketler Türkiye'de büyük ölçüde son buldu.

-Dede

The Family Of Street Acrobats: The Injured Child
Gustav Dorey
1874

-Dilimin Ucuna Bařır Beni-

dilimin ucuna bařır beni
gölgeme serpil cınlayarak
dalgın dalgın

bana sarıl, kanatları imgelerle bilenmiş rüzgarınla
bana eğil, düşünö bıcķın soluğuma dik
bana susma, fırtına nedir felaket nedir işte o zaman gör

alnımı verdiğim gümüş ayaklı gecenin huzurunda
suyun doğumuna tanıklık ettim gözlerinin ferinde ve terinde
toprağın canlanışına...

içimi içine katla kirpiklerinin pikesini
sesinde yıka
saçlarında durula beni
ateşinle sına benliğimi belleğimi

dünya elem
dünya gam
nice aşksız diktatörler geçti bu rıhtımdan

dudakların Meksika güvercini
ellerin aynı Meryem'inkiler gibi: balkon serinliği

ve ben bir balık
dilimin ucuna çağır beni:
karaya değil saçlarına vursam kendimi.

-R' Ulaş Karakuş

-Çenesi Düşük Eskiz-

karıncalar, büyük yemek parçacıklarıyla yuvalarına koşturuyor.
yüzümüzün dikişleri bir bir erimekte baharın yapraklarıyla.
yeni yaşamlar kucaklayan haznemizde, kara sevinçler can açıyor.
içimizde filizlenmeye yüz tutmuş bebek,
sabırsız bir devinimle bakma gafletinde dünyaya.
en yakın parkta bir köpek uluyor:
kendi limanına dönme cesareti göstermeye çalışan genleri,
paçalarından çekiştiriyor.
elleri parmaklara sığan Çelimsiz isimli paspal velet,
bir araba farıyla körleşiyor, sarı ve beyaz.
uç benimle, saç yüreğinin dilinden harfçikleri,
görkemli bir tanrının yaşadığı göğün yüzüne uç.
aşk avcumuzda ve cebimizde metal civicivler,
yaftalanmalarımıza rağmen tut elimi.
çirkin kakhahalarımızla,
çimen kokusu içimize varıncaya dek,
kalemlerle, kedilere, rüzgara, mora doğru...

yanılıyoruz, biz eşref-i mahlukat olamayacak kadar bozuğuz
ama yazılıyoruz, bir deftere, bir filme yahut bir sevince.
yazılmışlıklarımın herhangi bir göğsünün ta ortasındaım:
bir kıpırtı analojisidir sahilden çaldığım haylaz bileklerim.
asfaltta zıplayan bir çocuğun tereddütsüz gölgesiyle,
patlamış şekere dönüşür tüm pespaye kaygılarımız.

tümcesiz vücudum kaytarma uğraşında dünyadan.
devşirilmiş güller atıyor uyuyan vampirler,
unutulan distopyadan,
telsiz şehrin çocuklarına.
bir kereta haykırıyor ingin sokakta ve gece, Neverland’inde uçuyor.
yumaklar yamalanmış zarif yüzümde.
ılgın bir huya nam salan pembe ceketlerim,
ve huysuz eteklerim tutuşuyor güneşin yangınında.
kuşlar caydırıyor Çelimsiz’i ölümden.
gönülçelen bir tabiat her şeyimi,
acının reçeli, damağıma kendimi vermek ayyukasında.
Godot’yu bekliyoruz kargaların üçüncü gözü çıkana kadar
ve iliklerime degecek şekilde gülüyorum, gülüyoruz.
daha iyi bir seçeneğimiz var mıydı ki yaşamak mabedinde?

sırtımızda çiçeklerimizi yeşertirken
kaçak kurdeleler yüzüyor bizimle solucan ada’ya.
metafizik kurgularda kuruluyoruz tüm gerçekliklere.
çöpe atılmış ölümleri toplayan bir çöpçü kadar
ihtiyacımız var bütün yaşamlara ve sulara.
çizgisiz gözlerimiz en derin çukurları alıp
tüm çiçeklere yer verinceye kadar kanmak hayata;
hatta, öyle ki bir önceki günümüzü unutarak kanmak.

renk çalmış bonkör hırsızların koynundadır umudumuz.
zamanı delip geçtiğini bir kolyeyle taşıdı çelimsiz.
öptü kızıl kuşları ve mahzenini terk etti aklı beş karış havada.
borcumuz var küllerini saklamadığımız kızıl kuşlara.
alın muskamı, bütün tanrılara, hepsine açtığınız ellerinizi koyun;
bohçama atın ve ırksızlara güvenin.
hangi hükmü boynumuza verdiyseniz
ve taşımak yükümlüysek, sorgu taktık bileklerimize:
en işlemelisi ve en işvelisinden.
bütün girintilerime ve çıkıntılarıma rağmen yatırın beni dizinize.
omzunuzda dahi öpüşürüm güne gülmek için.

bir perşembe günü mektup bıçağıyla açtığım da boğazımı
hemencecik kapayıp Bahamalar'a yazın adresimi,
gri şehirden sürgüne vurayım,
deniz görsün ayaklarım.
renksiz fotokopilere yetti param, kanımdan renk verdim.
matarama tuzlu su ekdim, her an suya susamak için.
kara kediler dolaştı biraz inşaatlarda
ve cenazeme gelen tek onurlu yaratıklardı.
raks edelim kara deliklere, cüce yıldızlara ve kaybolmuş geceye.
bizi sinesine sarmayan her şeyden hiçbir şey dilenelim.
aynı anıyla bürünmeli tüm hecelere.
vuku bulurken tüm mavi sevinçler,
kalbimiz kazara bir dörtyola düşüyor.

çarmıha gerilmeden önce,
ağzımıza iki lokma koymadan önce.

-Cuervo

-Dövmeler-

O gün, beni ilk görüşünde sanki onun vücuduna, silah zoruyla yaptırmışım gibi sordu: "Ne anlıyorsun bu dövmeden, neden kirlettin vücudunu?!"

Çünkü ergenken çingene bir kızın peşinden koşan, aşkı deprem olarak deneyimleyen José Arcadio; yıllar sonra Macondo'ya döndüğünde her yeri dövmeyle. Barlarda kucağına oturan, arzudan gözleri dönmüş kadınlar; onun vücudunu incelerken dövmesiz bir nokta bulamamıştı. Dövmeler seksidir. Saf, iz barındırmayan bir vücut baştan çıkarıcı değildir. Çünkü bir insanı çekici kılan sadeliği değil, vücudunu korkusuzca ve ustalıklarla kullanabilmesi, yaşamışlığı hissettirmesidir. Hiçbir şey yaşamamış kızlar, elini tutarken utanır. Kimse "eli yüzü düzgün", sıkıcı erkeği aslında arzulamaz. Tramp Stamp'i olan orospu ruhlu insanlar aşkla başka diyarlara götürür yârlarını. Sevmeyi, seilmeyi onlar bilir. Çünkü aşkı sadece cesurlar yaşar. Ve orospuluk, cesaret gerektirir- yalanlar üzerine kurulmuş bir dünyada gerçekle yüzleşmek cesaret gerektirir. Oropuluk, bâkire Meryem Ana'nın yalanını ve Tanrı'nın saçma emirlerini reddetmektir. İnsanlar cinsel varlıklardır, bu gerçekle yüzleşenleri "orospu" diye yerler çorap kokulu ibadethanelerde. Oropuluk başkaldırmaktır tarikatçilere. Ve başkaldırı seksidir.

Çünkü José Arcadio, vurulduktan sonra bile desenleri yüzünden canlı görünmüştü. O kısa yaşamına pek çok yaşlıya kıyasla daha fazla yaşamışlık ve hayat sığdırmıştı. Cesurdu, ataktı, güçlüydü. Anda yaşırdı, gelecekte değil. Çünkü ben de José Arcadio gibi olmak istiyorum. Vücudumu, yerimden kalkamayacağım yaşlarımda güzel görünsün diye muhafaza etmek istemiyorum. Gençliğini yaşamadan yaşlananlardan olmak istemiyorum. Çünkü ölüm döşeğinde hiç yaşamamış olmanın pişmanlığı, genç ölmenin acısından daha ağırdır. Çünkü ben canlıyım. Yaşamak istiyorum, yaşlanmak değil.

Çünkü ailemizin kötü çocuğu da dövmeliydi kollarından boynuna, sırtından kalçasına kadar. Laf dinlemezdi kuzenim, umursamazdı, tartışmadan kaçınmazdı, kendini ezdirmezdi. Çünkü bu çürümüş toplumda ruhunu koruyabilmek için bunları yapman gerekiyordu. Ruhuyla iletişim kurabildiğim nadir insanlardandı. Onu reddeden toplumun göğe yükselttiklerinden ve bunlara tapanlardan çok daha güzel bir ruhu vardı. Başkalarının içindeki umudu, şefkâti öldüren deneyimlere rağmen korumuştı kalbindeki çiçeği. Kuzenim çocukken; onu düzenli döven babasını, mayına basarak bacaklarını kaybetmiş bir askerin yere düşen bağırsaklarını tutarken görmesine rağmen ruhunu korumuştı. Bu pisliklere rağmen sanatçılığını yeşertip ressam olabilmek, yok edilemez bir cesaret ve iyilik gerektirirdi. Ve o bir ressamdı. Ben de onun gibi olmak isterdim.

Çünkü tanrı ve kanun tanımayan korsanlar hep dövmeliydi. Yaralarını aksesuara dönüştürürlerdi; boş göz oyuklarını göz bandıyla kapatır, yanıklarını ve kesiklerini dövmeyle kapatırlardı. Benim de vücudumu kalıcı olarak değiştirmemin, onu "kirletmemin" sebebi kalbimin kabuk tutmamış yaraları. Çünkü zihnim çürük. Çünkü 18 yaşında gece 4'te kafamı dolabıma atarken fark ettim vücudumun sade ve temizliğinin beni yansıtmadığını, bu yüzden vücudumu sahiplenemediğimi. O zaman karar verdim işte dövmeyi, piercing'i yaptırmaya.

Çünkü ben de yaralı bir inkârcısıyım tanrının ve kanunun. Çünkü çocukken plajda içim rahat etmezdi savaş alanındaki yaşlılarımı düşündüğümde. Babamla berbere gittiğimde, yaşıtlarımın yerleri süpürmesi beni yerin dibine sokardı. Bunu soruşturduğumda, adaletsizliği ve eşitsizliği fark edip

sinirlendiğimde uyarırlardı beni: "Kuzenin gibi olursun! Kuzenin gibi olursan büyük adam olamazsın." Anlamamışlardı ki ben artık "büyük adam" olmak istemiyordum. Çünkü bu toplumun büyük adamları iyi insanlar değildi.

Cahillerdi, bencillerdi, haysiyetsizlerdi, yalancıları, empatileri yoktu, insanlıklarını yitirmişlerdi. Bu toplumun büyük adamları tarikatçilerdi, genç adamların basıp iç organlarının döküldüğü mayınların dizilmesini emredenlerdi, çocukların başına bomba fırlatanlardı, onları oyun oynayacağı yaşta köleleştirenlerdi.

Çünkü bu dünyada ruhu ölmemiş herkes, başkaldıran bir korsan olurdu. Çünkü ben, başkaldırdım. Çünkü ben, yaşamak istiyorum. Çünkü yaşamak, insanı orospu yapar, kirletir, yaralar. Çünkü ben kirli, yaralı bir orospuyum.

Diyemedim.

"Gözüme güzel geldi anne ya."

-Barış İsmâ

yazanlar

cuervo
dede
rook
zeynep şahin
r'ulaş karakuş
ömer burak erimhan
muhammet baran aslan
barış isma

kapak tasarım

elmakafa

iç kısım illüstrasyon

eser: kargaşa

iç kısım fotoğraflar

ratel
cuervo

Derdin, elemin, kederin, bize bahşetmek istediğin şahsi görüşlerin, değerli eserlerin ve isteklerin var ise bu adrese beklerim: alacafanzin@gmail.com

Duyurularımızı yürütüceğimiz, oyunlarımızı sahneleyeceğiz, şiirlerimizi dillendireceğimiz ve aklımızda yuva edinen üç beş fikri özgürleştireceğimiz anlara tanıkl olmak istersen:

Instagram/fanzinalaca

Twitter/fanzinalaca

-BURAYA KARALANMIŞ HER ŞEY BİRER HAYAL ÜRÜNÜDÜR, GERÇEKLE HİÇBİR **ALAKASI YOKTUR**-

#3